

Sygn. akt I UK 414/10

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 19 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gersdorf

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania M. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o stwierdzenie odpowiedzialności za zaległości składkowe spółki z o. o.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2011 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 1 lipca 2010 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

W decyzji z dnia 10 października 2006 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. stwierdził, że M. B. jako były członek zarządu „B.” (poprzednio B. i W.) spółka z o.o. z siedzibą w G. odpowiada za zaległości wyżej wymienionej spółki z tytułu nieopłaconych składek i odsetek za miesiąc grudzień 2000 r.: na ubezpieczenie społeczne, w wysokości 50 407,89 zł; na ubezpieczenie zdrowotne w wysokości 0,30 zł; na FPIFGŚP w wysokości 0,12 gr.

M. B. wniósł odwołanie od powyższej decyzji.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. wyrokiem z dnia 19 czerwca 2008r., oddalił odwołanie.

Sąd pierwszej instancji ustalił na podstawie informacji z Sądu Rejonowego w G. Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 13 grudnia 2005 r., że M. B. w okresie od 15 maja 1999 r. do 21 stycznia 2001 r. był członkiem zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością „B.”. W tym samym okresie członkiem zarządu był S. W. W grudniu 2000 r. spółka nie opłaciła składek na ubezpieczenia społeczne pracowników. Zaległości z tego tytułu wyniosły 26 686,89 zł. ZUS podejmował czynności egzekucyjne do majątku spółki zmierzające do zaspokojenia długu (skierował tytuły do naczelnika US w G., zabezpieczył należności poprzez ustanowienie zastawu skarbowego na ruchomościach spółki tj. samochodach Polonez Caro i Lublin). Okazały się one bezskuteczne. Również egzekucja z zajęć bankowych spółki „okazała się bezskuteczna, nie udało się sprzedać samochodów”.

Odwołujący się złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka W. R. tj. księgowej spółki. Podnosił, że złożył rezygnację z funkcji członka zarządu w grudniu 2000 r., w związku z czym nie może ponosić odpowiedzialności za zaległości spółki powstałe w grudniu 2000 r. Mimo stawiennictwa na rozprawie w dniu 18 września 2007 r. świadka W. R., sąd nie mógł jej przesłuchać z powodu braku zawiadomienia zainteresowanego. Przy kolejnym wezwaniu okazało się, że świadek zmieniła adres. Pełnomocnik mimo wezwania nie wskazał aktualnego adresu świadka. Odwołujący się mimo wezwania celem przesłuchania w charakterze strony nie stawił się.

ZUS w dniu 12 kwietnia 2006 r. wystosował do pełnomocnika odwołującego się wezwanie zobowiązujące do przedłożenia w terminie 14 dni pisma potwierdzającego złożenie rezygnacji z funkcji członka zarządu. Odwołujący się ani jego pełnomocnik takiego dokumentu do dnia wydania wyroku nie złożyli.

Sąd Okręgowy, wobec bezczynności odwołującego się, uznał za prawdziwe ustalenia organu rentowego zawarte w uzasadnieniu decyzji i odpowiedzi na odwołanie. Twierdzenia M. B. o rezygnacji z funkcji członka zarządu uznał za niepotwierdzone.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, ZUS wykazał, że egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna, a zaległości składkowe powstały w grudniu 2000 r. a więc w okresie, w którym odwołujący się był członkiem zarządu. Sam odwołujący się przyznał, że w czasie, kiedy był członkiem zarządu nie było podstaw do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, czy wszczęcie postępowania układowego. Niezrozumiałe, zdaniem Sądu, jest dlaczego mimo dobrej sytuacji finansowej spółki nie regulowano zobowiązań wobec ZUS. Zdaniem sądu odwołujący się w żaden sposób nie wykazał, że jest zwolniony z ponoszenia odpowiedzialności za składki.

Apelację od powyższego wyroku wniósł M. B.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 1 lipca 2010 r., zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego w ten sposób, że w pkt 1) zwolnił w całości M. B. od odpowiedzialności za zaległości składkowe spółki objęte zaskarżoną decyzją; w pkt 2) zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego M. B. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. W ocenie Sądu Apelacyjnego, spór w niniejszej sprawie dotyczył kwestii ustalenia, czy ubezpieczony M. B. jako członek zarządu ponosi odpowiedzialność za zaległości składkowe „B.” Sp. z o.o. w G., z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za miesiąc grudzień 2000 r. w rozumieniu art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa.

Sąd Apelacyjny uznał, że w niniejszej sprawie, nawet przy przyjęciu, iż M. B. pełnił funkcję członka zarządu „B.” Sp. z o.o. w G., do dnia 25 stycznia 2001 roku nie zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności ubezpieczonego jako członka zarządu za zaległości składowe Spółki. Co prawda w okresie, w którym ubezpieczony pełnił funkcję członka zarządu Spółki powstało przedmiotowe zadłużenie, jednak egzekucja przeciwko wymienionej Spółce nie była w całości bezskuteczna. Sąd Apelacyjny odwołując się do treści uchwały Sądu Najwyższego z 13 maja 2009 r., sygn. akt I UZP 4/09 podkreślił, że przesłankę „bezskutecznej egzekucji” należy rozumieć w taki sposób, że nie zachodzi żadna możliwość zaspokojenia egzekwowanej wierzytelności z jakiegokolwiek części majątku spółki. Takiej pewności nie daje osąd wierzyciela, że z uwagi na sytuację majątkową spółki egzekucja nie mogłaby dać żadnych rezultatów, ani nawet nakazanie dłużnikowi wyjawienia majątku przed wszczęciem egzekucji. Konieczne jest więc wszczęcie postępowania egzekucyjnego, w toku którego taka bezskuteczność zostanie stwierdzona.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd drugiej instancji stwierdził, iż wbrew twierdzeniom organu rentowego korespondencja wskazanego Zakładu Ubezpieczeń z bankami czy też z Naczelnikiem Urzędu Skarbowego w G. świadczy o tym, że egzekucja w ogóle nie została wszczęta, a głównym powodem zwrotu tytułów wykonawczych był brak dokładnego adresu Spółki, co wynika z informacji Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 16 grudnia 2003 r. Nadto ZUS pominął fakt, iż spółka przez kilkanaście miesięcy dokonywała realizacji należnych zobowiązań oraz figurowała w ewidencji jako właściciel samochodu marki Lublin rok produkcji 1996.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego powyższe ustalenia prowadzą do wniosku, że egzekucja przeciwko „B.” Sp. z o.o. w G. nie była w całości bezskuteczna. W oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Apelacyjny ustalił, że nie można w niniejszej sprawie przypisać M. B. winy odnośnie do niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania układowego, skoro nie było przesłanek do jego wszczęcia. Podstawą powyższego ustalenia, w ocenie Sądu, jest fakt że Spółka przez kilkanaście miesięcy dokonywała realizacji należnych zobowiązań oraz funkcjonowała jeszcze w 2002 r.,

co wynika z zeznań M. B. złożonych na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 stycznia 2010 r., a także z zeznań W. R. przesłuchanej w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w charakterze świadka. Ponadto z protokołu kontroli przeprowadzonej na wniosek z dnia 29 grudnia 2000 r. wynika wyraźnie, iż jeszcze w lutym 2001 r. Spółka zatrudniała 35 pracowników, posiadała wierzytelności wobec kontrahentów zagranicznych, jak również majątek ruchomy w postaci maszyn i urządzeń oraz pojazdy samochodowe. Powyższe przesądza zaś, że M. B. w okresie pełnienia funkcji członka Zarządu nie składając wniosku o ogłoszenie upadłości firmy pozostawał w zgodzie nie tylko z zasadami obowiązującego prawa lecz również z regułami ekonomii.

Powyższy wyrok został w całości zaskarżony skargą kasacyjną złożoną przez organ rentowy, w której wniesiono o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z wnioskami o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie apelacji odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego w G. Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 czerwca 2008r., i zasądzenie od odwołującego się na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego według norm przepisanych; względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym kosztach zastępstwa radcy prawnego według norm przepisanych

Skarżący jako podstawy skargi kasacyjnej wskazał naruszenie prawa materialnego „przez niewłaściwe zastosowanie w ustalonym w sprawie stanie faktycznym art. 116 § 1 z ustawy z dnia 29.08.1997 r. Ordynacja Podatkowa, w brzmieniu obowiązującym po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 12.09.2002 r. o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa oraz zmianie niektórych innych ustaw pomimo, że sprawa dotyczyła odpowiedzialności osoby trzeciej z tytułu zaległości składkowych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy z dnia 12.09.2002 r. co przy uwzględnieniu treści art. 21 powołanej ustawy wiązało koniecznością zastosowania w sprawie art. 116 § 1 z ustawy z dnia 29.08.1997 r. Ordynacja Podatkowa - w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 12.09.2002 r. o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa oraz zmianie

niektórych innych ustaw, a co w konsekwencji doprowadziło do dokonania przez Sąd drugiej instancji oceny prawnej przesłanek odpowiedzialności członków zarządów spółek kapitałowych za zaległości podatkowe tychże spółek, w tym oceny przesłanki pozytywnej (bezsuktecznej egzekucji) w oparciu o niewłaściwy przepis”.

Skarżący zarzucił wyrokowi Sądu drugiej instancji „błędą wykładnię art. 116 § 1 z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja Podatkowa w związku z art. 31 i art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych polegającą na: pominięciu przez Sąd drugiej instancji przy dokonywaniu wykładni pojęcia „prowadzenie egzekucji przeciwko spółce” regulacji art. 26 § 5 i art. 19 § 4 ustawy z 17 czerwca 1966r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, art. § 6 ust. 2 i ust. 5 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji oraz art. 773 § k.p.c., dotyczących zasad wszczęcia i prowadzenia egzekucji należności z tytułu składek; wadliwym przyjęciu przez Sąd drugiej instancji, iż „okoliczności uzasadniające zgłoszenia wniosku o upadłość”, o którym mowa w art. 116 Ordynacji podatkowej można oceniać elastycznie z pominięciem celu, któremu służy ta regulacja, a dotyczącym ochrony należności składkowych, w szczególności poprzez uznanie, iż samo funkcjonowanie spółki, zatrudnianie pracowników, posiadanie ruchomości jest wystarczające do uznania braku podstaw do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości bez konieczności badania przesłanek wynikających z art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934r. Prawo upadłościowe nawet wówczas, gdy spółka dłuższy czas trwale zaprzestała regulowania należności z tytułu składek, co skutkowało pominięciem i naruszeniem ustaleń wykładni systemowej, dopuszczając zarazem dowolność ocen odnoszących się do przesłanek i terminu do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości”.

W ocenie organu rentowego, powyższe doprowadziło do nieuzasadnionego zwolnienia odwołującego się od zapłaty zaległości spółki „B.” Sp. z o.o. z siedzibą w G. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Skarga kasacyjna ma uzasadnioną podstawę odnoszącą się do naruszenia prawa materialnego.

Sąd Apelacyjny odmiennie niż Sąd pierwszej instancji ocenił spełnienie przesłanki odpowiedzialności osoby trzeciej – członka zarządu spółki kapitałowej za zaległości składkowe. Przesłanką tą jest – zgodnie z art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 80 ze zm.) stosowanym w związku z art. 31 i 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.) bezskuteczność egzekucji wobec spółki. Bezskuteczność egzekucji wobec spółki ma podstawowe znaczenie dla powstania odpowiedzialności członka jej zarządu. Odpowiedzialność ta ma bowiem charakter subsydiarny, jest odpowiedzialnością osoby trzeciej za zaległość (dług publicznoprawny) obciążającą inny podmiot. Nie powstaje ona dopóty, dopóki wierzyciel nie wykaże niemożliwości uzyskania (przymusowego) zaspokojenia długu od zobowiązanego. Odpowiedzialność osoby trzeciej ma charakter wyjątkowy i istnieje niejako obok odpowiedzialności samej spółki. Bezskuteczności egzekucji wobec spółki handlowej jako przesłance powstania odpowiedzialności członka jej zarządu Sąd Najwyższy poświęcił szczegółowe rozważania w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 13 maja 2009 r. (I UZP 4/09; OSNP 2009 nr 23-24, poz. 319). W uchwale tej przyjęto, że bezskuteczność egzekucji z majątku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, o której mowa w art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych może być stwierdzona wyłącznie w postępowaniu w sprawie egzekucji należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, poprzedzającym wydanie decyzji o odpowiedzialności członka zarządu spółki za te należności. Sąd Apelacyjny powołał się na tę uchwałę, jednakże – oceniając odmiennie niż Sąd Okręgowy – spełnienie tej przesłanki pominął rozważenie, jakiej treści norma prawna ma zastosowanie w tej sprawie. Sąd Najwyższy dużą wagę przywiązał natomiast do zmiany treści art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej dokonanej ustawą z dnia 12 września 2002 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 169, poz. 1387). Zmiana ta weszła w życie 1 stycznia 2003 r. Przepis przejściowy zawarty w ustawie zmieniającej (art. 21) stanowił, że do

odpowiedzialności podatkowej osób trzecich z tytułu zaległości podatkowych powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 (Ordynacji podatkowej) w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej. Zaległość, o którą chodzi w tej sprawie powstała w grudniu 2000 r., a zatem przed wejściem w życie ustawy zmieniającej Ordynację podatkową. Sąd Najwyższy we wspomnianej uchwale podkreślił istotną różnicę w konstrukcji przesłanki odpowiedzialności osoby trzeciej za zaległości składkowe przed i po nowelizacji. Przed 1 stycznia 2003 r. przesłanka ta polegała na powstaniu odpowiedzialności, jeżeli „egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna”. Po nowelizacji odpowiedzialność ta powstaje, gdy „egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna w całości lub części”. Dokonano zmiany czasu przyszłego na przeszły i wprowadzono pojęcie częściowej bezskuteczności egzekucji. Zmiana ma – jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z 13 maja 2009 r. – podstawowe znaczenie. Poprzednia treść przepisu była analogiczna do rozwiązań przyjętych w prawie handlowym (art. 298 k.h., art. 299 k.s.h.), na gruncie których dopuszczano w orzecznictwie (np. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2003 r. V CKN 416/01, OSNC 2004 nr 7-8, poz. 129 i w powołanych w nim wcześniejszych orzeczeniach) dopuszczalność wykazania przez wierzyciela bezskuteczności egzekucji bez inicjowania własnego postępowania egzekucyjnego w przypadkach, w których nieściągalność wierzytelności od spółki zostanie udowodniona innymi środkami. Sąd Najwyższy w uchwale z 13 maja 2009 r. odrzucił taką możliwość w stanie prawnym po nowelizacji Ordynacji podatkowej. Wprowadzenie do treści art. 116 § 1 Ordynacji czasu przeszłego przekonuje, że chodzi o bezskuteczność stwierdzoną w postępowaniu egzekucyjnym zakończonym przed wydaniem decyzji w przedmiocie odpowiedzialności osoby trzeciej. Podobnie wprowadzenie pojęcia częściowej bezskuteczności świadczy bez wątpienia o konieczności przeprowadzenia własnej egzekucji, gdyż tylko w tym trybie możliwe jest stwierdzenie częściowej bezskuteczności. Te zastrzeżenia nie odnoszą się do stanu prawnego obowiązującego przed 1 stycznia 2003 r.

Sąd Apelacyjny – jak się zdaje – zaakceptował ustalenie, że odwołujący się pełnił funkcję członka zarządu w okresie powstania spornej zaległości, chociaż

nie uczynił tego w sposób dostatecznie stanowczy. Przystąpił bowiem do analizy przesłanek jego odpowiedzialności stwierdzając, że „nawet przy przyjęciu, iż M. B. pełnił funkcję członka zarządu „B.” Sp. z o.o. w G. do dnia 25 stycznia 2001 r.” przesłanki te nie zostały spełnione. Rozważania swoje Sąd drugiej instancji odniósł do znowelizowanego brzmienia Ordynacji podatkowej, nie podejmując analizy przepisu przejściowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że egzekucja przeciwko Spółce była bezskuteczna. Sąd Apelacyjny natomiast ustalił, że egzekucja nie została w ogóle wszczęta. Powołał się przy tym na „korespondencję” organu rentowego z bankami i naczelnikiem Urzędu Skarbowego w G. Nie wskazał o jaką „korespondencję” chodzi (poza wzmianką o „informacji” Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 16 grudnia 2003 r. bez zrelacjonowania jej treści) ani nie podał jaki miała ona charakter, w szczególności, dlaczego nie zaliczył jej do postępowania egzekucyjnego własnego (prowadzonego przez organ rentowy) lub prowadzonego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego . Dokonanie ustalenia faktu o tak pierwszorzędym znaczeniu dla zastosowania przepisu art. 116 § 1 Ordynacji, wymaga znacznie bardziej szczegółowego omówienia jego podstaw, tym bardziej, że Sąd drugiej instancji nie zaakceptował ustalenia dokonanego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Przed zastosowaniem przepisu art. 116 § 1 Ordynacji konieczne jest stanowcze, prawidłowo umotywowane ustalenie, czy była prowadzona egzekucja zaległości składkowej, o którą chodzi w tej sprawie a jeżeli nie, to czy organ rentowy wykazał, że okazałaby się ona bezskuteczna.

Sąd Apelacyjny połączył bezpodstawnie bezskuteczność egzekucji, będącą przesłanką powstania odpowiedzialności członka zarządu spółki (tzw. przesłanką pozytywną) z istnieniem podstaw do zgłoszenia wniosku o upadłość, co dotyczy przesłanki egzoneracyjnej (tzw. negatywnej, wyłączającej odpowiedzialność). Bezskuteczność egzekucji warunkuje powstanie odpowiedzialności członka zarządu. Organ rentowy musi wykazać, że (w uprzednim stanie prawnym) egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, czyli, że w dacie wydania decyzji w przedmiocie odpowiedzialności osoby trzeciej nie jest (nie będzie) możliwe wyegzekwowanie długu od samej spółki. Natomiast ocena przesłanek złożenia wniosku o upadłość odnosi się do trwałego zaprzestania

płacenia długów przez spółkę i stanu jej majątku, co dotyczy z reguły innego okresu czasu. Sąd Apelacyjny zarzucił organowi rentowemu zignorowanie posiadania przez spółkę samochodu, nie podając czy chodzi o majątek, do którego mogła być skierowana egzekucja czy też o wskazówkę co do tego, że odwołujący się nie był obowiązany do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Podobnie regulowanie zobowiązań przez Spółkę w 2001 r. i w 2002 r. (ustalone przez Sąd Apelacyjny) może mieć ewentualnie znaczenie tylko dla stwierdzenia przesłanki egzoneracyjnej.

Podsumowując, rozstrzygnięcie sprawy wymaga ustalenia, czy organ rentowy wykazał, że egzekucja przeciwko Spółce okazałaby się bezskuteczna według oceny na dzień wydania zaskarżonej decyzji, a jeżeli ZUS sprostał temu wymaganiu, to czy zachodzi którakolwiek przesłanka uwalniająca członka zarządu od odpowiedzialności. Brak przesłanek do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (albo wszczęcie postępowania zapobiegającego upadłości) nie uwalnia członka zarządu od odpowiedzialności za zaległości składkowe. Okolicznością egzoneracyjną jest złożenie wniosku we właściwym czasie albo brak winy w zaniechaniu złożenia wniosku mimo istnienia do tego przesłanek. Dobra kondycja Spółki (prowadzenie działalności, regulowanie innych zobowiązań) może mieć znaczenie jedynie wówczas, gdy dotyczy ustalenia przesłanki pozytywnej, bezskuteczności egzekucji. Członek zarządu spółki kapitałowej odpowiada za niemożliwy do wyegzekwowania (w rozumieniu art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej) dług składkowy tej spółki, chociażby było to jej jedyne, niezaspokojone zobowiązanie.

Słusznie zatem skarżący organ rentowy zarzucił błąd w zastosowaniu a także w wykładni art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej, co spowodowało uwzględnienie skargi, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.